



JEJÍ ŽIVOT SE ZVRHL VE

volný pád



KOMU MŮŽE VĚŘIT?

JESSICA BARRY

JEJÍ ŽIVOT SE ZVRHL VE

volný pád

KOMU MŮŽE VĚŘIT?

JESSICA BARRY



2019

Copyright © Hudson & Guide Post Limited 2019
Translation © 2019 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FREEFALL,
vydaného nakladatelstvím Harvill Secker, Londýn 2019,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Fotografie užitá na obálce: Dhruv Deshmukh/Unsplash
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2019

ISBN: 978-80-7498-323-8

S láskou a vděčností věnováno mým rodičům.

Allison

Dýchej. Dýchej.

Oči mám otevřené. Nade mnou klenba stromů. Hejno ptáků zírá dolů, než se rozletí.

Přežila jsem.

Možná i on.

Musím to vědět. Opatrně našlapuju bosa mezi troskami. Kde mám boty? Na tom nesejde. Všude se povalují kusy pokrouceného kovu. Jedno z křídel uvízlo v koruně nedalekého stromu. Ve větvích visí rozbalená role toaletního papíru. Kabina je otevřená plechovka odhalující dvě řady světle žlutých kožených sedadel. Přistoupím o krok blíž a nahlédnu dovnitř.

Leží tam, hrudník zborcený na přístrojové desce.

„Haló?“ Můj hlas mě vylekal. „Slyšíš mě?“

Ticho. Motor syčí. Benzin kape do trávy.

Do kabiny. Vyhnout se zubatému okraji. On ještě pořád drží v ruce vysílačku. Kabel je utržený. Zlehka do něj dlobnu. Tělo se sveze ke stěně kabiny.

Chybí mu obličej.

Ven. Ven.

Zvracím, pak si sednu. *Soustřed' se.*

Tohle jsou fakta: Jsem sama. Na hoře. Letadlo, na jehož palubě jsem byla, se zřítilo. Tělo mám samý šrám a podlitinu, a jestli si nevyčistím ránu na levé noze, zanítí se. Pohmožděný, možná zlomený prst rychle otéká. Mám velmi málo jídla a vody. Slunce je ještě vysoko, ale za pár hodin se setmí a mým jediným přístřeším je kovový vrak, který může každou chvíli vybuchnout.

Strachy se mi zvedá žaludek. Vroucně si přeju, abych znovu ležela na travnatém břehu a nechala ztěžklá víčka zavřená. Přemítám, jaké to bude, až přijde smrt. Podobné, jako když mě najednou přepadne spánek? Půjdu za světlem, nebo bude všude jen tma?

Přestaň.

Já nechci umřít. Ale potřebuji plán.

Musíš jít.

Hlas v mojí hlavě je naléhavý, neústupný.

Musíš jít, musíš jít, musíš jít.

Zůstaň naživu.

Moje taška na jednu noc. Na stromě. Strhnu ji dolů. Ostré bolesti v rameni si nevšímám. Přehrabuju se oblečením, které jsem si sbalila na víkend v Chicagu. Vyřadím koktejlové šaty, boty na jehlách, tenkou podprsenku, krajkové spodní prádlo. Oblečení do posilovny. Díkybohu. Něco užitečného. Odložím bavlněné šaty, legrační podprsenku a kalhotky. *Nemysli na modřiny, které se ti vybarvují na stehnech. Nemysli na tržné rány na bocích. Nemysli na ohnutý malíček ani na to, že začíná podezřele modrat. Nemysli na krev, kterou máš všude, na bílých šatech, na břiše i na stehnech. Nemysli. Hýbej se.* Natáhni si běžecké legíny, sportovní podprsenku, ponožky, reklamní tričko z jakéhosi desetikilometrového závodu.

Můj telefon. Musím najít mobil. Kde je? Zběžně přelétnu pohledem trosky. Nic.

Hýbej se. Hýbej se. Lahvička drahého parfému, šampon a kondicionér, čistící olej, pleťová voda a peelingová emulze,

volný pád

samostatná pleťová mléka pro tělo, obličej, ruce, oblast pod očima: pryč. Vysoušeč vlasů a kulma: pryč. Počkat. Kably. Škubnutím odtrhnu a schovám. Prázdna lahvička od pleťového tonika, pudřenka se zrcátkem, cestovní balení laku na vlasy. To všechno je užitečné. Možná. Odsunu stranou. Vyloučím deodorant, make-up a zubní kartáček. Balzám na rty putuje do tašky, do jedné z kapes na zip.

Taška není nijak zvlášť těžká. A teď do jeho kufru. Trhlinou ve švu vyčnívá rukáv košile značky Turnbull & Asser. Náhradní tričko. Beru jeho mikinu s logem Harvardu. *Nemysli na to, jak moc voní po něm.* Bože, je cítit po něm!

Musíš jít.

Vytahuju větrovku. Pár ponožek. Hotovo.

Co ještě. Uvažuj. Tyhle věci tě udrží při životě.

Plátěný kryt kabiny se třepotá na spodní větvi stromu. Sroluj ho. Přivaž k tašce. Lékárnička vězí zaseknutá za pahýlem prohnílého stromu. Plastové pouzdro je nakrápnuté, ale obsah zůstal netknutý: jód, dezinfekční roztok, obvazy, nůžky, léky proti bolesti, antihistaminika, šitíčko, lepicí páska.

Pohledem se zastavím u kabiny. Můj telefon. *Musíš se vrátit, znovu dovnitř.* Je tam jídlo. Voda. Bez toho nepřežiju déle než dva dny. Z motoru stoupá dým, černý a hustý. *Dovnitř. Dovnitř. Dovnitř.*

Plastová taška. Přesně tam, kde jsem ji nechala, za předním sedadlem pro spolucestujícího. Čtyři proteinové tyčinky, sáček oříškové směsi, neotevřená láhev vody. Plechovka dietní koly. Na chvíli mě přepadne závrať. Zašátrám rukou po podlaze a namhatám ostrý kus skla. Zvednu ho a spočinu pohledem na rozdrčené přední desce svého telefonu. Pokusím se ho zapnout, ale displej tvořený pavučinou střípků zůstává černý. Rozbitý! *Do prdele, do prdele, do prdele!* Stejně ho vezmu s sebou. Oči mi slzí od dýmu. *Soustřed se. Soustřed se.* Sáhnu za zadní sedadlo. Flísová deka, rolička široké lepicí pásky, kousek smotaného

provázku. Zalovím znovu. Tenký kovový trup zapalovače. Všechno je v tašce. Smráká se. Musím jít.

Pryč. Pryč. Pryč. Můj zvířecí mozek na mě křičí, ale počkat! Jaký je plán? *Zůstat naživu.* Nevšímám si bolesti v rameni, vylezu na vrak a vyhýbám se přitom ostrým okrajům i pohledu na znetvořený obličej muže, kterého jsem se ještě nedávno dotýkala. *Podívej.* Zasněžené vrcholky hor si prorážejí cestu do impozantní, ničím nerušené plochy modré oblohy. Pod nimi se v pozvolných vlnách valí zelené kopce lemované stromy a poseté tečkami polních květin. Rozlehlé pozemky se prostírají do dálky až k nejbližšímu bodu na obzoru. Je tu jen cesta, ale po dalším člověku ani stopy. Příkrý svah, ale poměrně rovný, žádné nečekané strmé okraje útesu, které zpestřují postup jinudy. A tam, vklíněný v ohybu údolí pode mnou, vidím tenký proužek zrcadlového skla. Dole je voda. Plán. Cesta je plán.

Pryč. Pryč. Pryč. Seskočím z vraku.

Znovu tašku na ramena a vykřiknu bolestí. Provléknu paže uchy a dlouhým popruhem ji bezpečně přichytím k pasu. Syčění motoru konečně utichne, ale dým se valí dál. Naposledy přelétnu pohledem mýtinu a vidím roztržité sklo, kusy rozbitého plastu a hromádku osobních věcí, které jsem odložila.

Nezbylo nic, není co zachraňovat.

Slunce zapadá. *Musíš jít.*

Maggie

Bylo ještě časně ráno, tmavě růžová obloha zatím nevybledla do modra. Měla jsem potichu puštěné rádio, jen jako zvukovou kulisu, na lince pomalu chladl hrnek kávy a Barney se mi motal kolem nohou v naději, že dostane druhou snídani. Podlahová prkna mi vrzala pod nohama jako vždycky. Pohlédla jsem na recept. Ne že bych ho potřebovala kontrolovat. Tenhle bochník pečů už léta a recept znám z paměti, ale je napsaný Charlesovou pevnou, jistou rukou, a když připravuji těsto, mám lístek ráda při sobě. Je to součást rituálu.

Těsto bylo teplé a poddajné, odválela jsem je vždycky od sebe a pak přehýbala zpátky a cítila, jak se mi pod rukama roztahuje a napíná. Neměla bych je válet – zhoršuje to artritidu, která se mi usadila v kloubech po letech psaní na stroji – ale bochník chleba jsem pekla začátkem každého týdne, i když teď většinou skončí v pátek okoralý a plesnivý.

U dveří zazvonil zvonek. Nevěnovala jsem mu pozornost. Kdybych přestala, těsto by nedopadlo dobře, a kromě toho jsem měla vlasy jako vrabčí hnízdo a na sobě ještě župan a teplé pantofle, které mi před šesti lety věnoval Charles. Nejspíš zvonil pošťák. Podsune mi pode dveřmi oznámení o zásilce a půjde si po svých.

Zvonění se ozvalo znovu. Vzdychnula jsem a otřela si zamoučené ruce do papírové utěrky. *Raději tam zajdu*, pomyslela jsem si, *ať je to, kdo chce*.

Otevřela jsem dveře a za nimi stál Jim v kompletní uniformě policejního náčelníka. Napadlo mě, že se možná stavil pro Lindinu zapékací misku. Nechala ji tady, když mi přinesla lasagne, a nádoby na pečení si ona hlídá jako oko v hlavě. Stačil mi ale jediný pohled do jeho obličeje a na nervózní drobné stvoření, které stálo za ním upnuté až po bradu v naškrobeném modrém oblečení, a bylo mi jasné, že kvůli nádobí nepřišel.

„Nevadilo by ti, kdybych šel dovnitř?“ zeptal se, sňal čepici a přiložil si ji k hrudi. S Jimem se známe od střední, tehdy byl zvyklý dloubat mě špačkem tužky do zátylku a vymáhat odpovědi na otázky z amerických dějin. O svolení vstoupit do mého domu nikdy nežádal. A najednou vidím jen jeho uniformu a jasný, zářivý odznak.

„Co se děje, Jime?“ Můj hlas zazněl příliš pronikavě.

„Že bychom se posadili.“ Nebyla to otázka a Jim mě vedl zpátky do útrob mého domu. Policajtky za námi. „Tohle je strážník Draperová,“ ukázal na ni.

„Říkejte mi Shannon,“ řekla tak tiše, že jsem její slova málem přeslechla.

„Ráda vás poznávám.“ Obrátila jsem se k Jimovi. „A teď mi pověz, co se děje.“

Jim mě vzal za loket a odvedl ke kuchyňskému stolu. „Posaď se,“ řekl mírně, ale vtlačil mě do židle a teprve pak zaujal místo naproti mně. „Došlo k neštěstí, Maggie.“

Dostala jsem strach. „Jde o Lindu? Stalo se jí něco?“ Ale už když jsem se ptala, věděla jsem, že jeho manželky se tahle věc netýká.

Zavrtěl hlavou. „Linda je v pořádku.“

V tu chvíli jsem měla jasno. Zkrátka jsem to věděla. Jako všichni rodiče, které něco takového potká. Věděla jsem, že jed-

volný pád

noho dne někdo zatelefonuje nebo zaklepe na dveře, a v tu chvíli se mi zhroutí svět.

„Ally,“ řekla jsem.

Přikývl.

Podíval se na mě usazenýma modrýma očima. „Zřítelo se s ní letadlo.“

Svět zbělal.

Allison

Taška mě svou tíhou rychle popohání z hory. Mdlé měsíční světlo je mi průvodcem cestou mezi stromy. Do nohou i rukou mě švihají větve. Jednou ošklivě upadnu. Zanaříkám, ale posbírám se na nohy a pokračuji. V uších mi buší krev. Běžím celou noc. Nedovolím si ohlédnout se. Nedovolím si zastavit se.

Před svítáním dorazím do kotliny. Kleknu si k okraji břehu a zlehka se špičkami prstů dotknu vody. Chlad zapůsobí jako šok. Pocákám si obličej. Voda, která mi odkapává z paží, je lehce narůžovělá. Krev. Žízeň mě sužuje jako horečka. Jak snadné bylo nabrat vodu do dlaní a napít se!

Ne. Touhle vodou bych se mohla otrávit. Nepřežila jsem pád letadla, aby mě zabila úplavice! Naplním dvě prázdné láhve a do každé přidám kapku jódu. Počkám. *Existuje tolik způsobů, jak umřít!*

Skloním hlavu a pohlédnu na svoje tělo. Bolest je jako ozvěna, rozléhá se mnou, ale je jaksi vzdálená.

Mohla bych dostat infekci. Vykrvácet. Zemřít. Člověk může zemřít tolika způsoby.

Zůstaň naživu.

Svléknu si legíny. Šrám na levé noze je hluboký, klikatý, ohavný. Vytáhnu z tašky košili s límcem na knoflíčky, utrhnu cár a namočím ho do láhve s dezinfekčním roztokem. Vtlačím

volný pád

látku do rány a bolest mě srazí k zemi. Když se mi znovu vrátí zrak, chraplavě vydechnu. Zahlédnu záblesk bílé – rána sahá až ke kosti.

Dýchej.

Jeho lebka, běloba jeho lebky. Kterou jsem mohla vidět, protože obličej byl pryč.

Svět se se mnou točí a usilovně se snažím zůstat při vědomí.

Dost. Dýchej. Soustřed' se.

Stisknu okraje rány k sobě a přelepím motýlkovou náplastí. Zůstane mi ošklivá jizva.

Ubohá půvabná malá Allison.

Znovu si obléknu legíny.

Ucítím chlad a v zádech mě zamrazí vzrušením. Mým tělem se přežene vlna adrenalinu a zase odezní. Odhrnu si vlasy z krku, a vtom si toho všimnu. Náhrdelník! Moje ruka spočine v krční jamce. Cítím, jak mi pod kůží tepe srdce.

Sevře se mi žaludek. Jak jsem mohla být tak nepozorná? Byl to jediný, co jsem měla, jediná věc, kterou stálo za to opatrovat, a teď je pryč!

Zaženu tu myšlenku. Nemá smysl se k celé záležitosti vracet – nic s ní nezmůžu. Už se stalo.

Mrknu na hodinky – úzký zlatý pásek s ciferníkem ozdobeným diamantem, jak absurdní – a vidím, že musím ještě pět minut počkat, než se budu moci napít vody. Můj táta říkával, že jód nepročistí vodu dříve než za třicet minut. Rád mě učil takové věci, praktické, třebaže jsem zvedala oči v sloup a brblala, že je to zbytečné a nic takového nikdy nebudu potřebovat. Nejspíš jsem si naběhla sama.

Vzpomenu si na proteinové tyčinky, na sáček oříšků. Svírá se mi žaludek. Měla bych se najíst, ale vidím jen prázdno v místech, kde měl být jeho obličej. Zavřu oči a dýchám.

Když je otevřu, zjistím, že uplynulo šest minut. Voda je bezpečná k požití. Hltavě vypiju obě láhve. Příliš rychle. Soustředím

se, abych ji nevydávila, a podaří se mi to. Voda je úžasná, chladná a osvěžující. Znovu naplním láhve. Kápnu jód. A do tašky s nimi.

Pohyb. Pohyb. Pohyb.

Posbírám se na nohy a zvednu tašku. V rameni se mi cosi hnulo a luplo mi v něm. Možná únavová zlomenina, nebo zkrátka velká zátěž. Přemáhám pláč.

Teď není čas myslet na takové věci.

Skáču z kamene na kámen. Každý krok bolí. Co je lepší, odrazit se zraněnou nohou, nebo na ni dopadnout? Usoudím, že dopadnout. Dostanu se na břeh. Kolem se prostírá rovná kameňitá plocha a nad ní se tyčí hora. A tamhle je slunce, šplhá k obloze a vrhá na horu narůžovělou záři.

Nevím, kolik času zbývá, než mě začnou hledat, ale nepochybují, že nakonec přijdou, což znamená, že musím pokračovat v cestě.

Musím jít na východ, za vycházejícím sluncem. Zdolat horu.

Maggie

„Maggie! Maggie!“

Zaslechla jsem svoje jméno přes hukot v uších. Před očima mám bílo, ale okraje jsou trochu rozmazanější, tmavší, známější.

„Maggie!“

To je Jim.

„Maggie, byla na palubě čtyřmístného stroje, který vzlétl z Chicaga. Má se za to, že měl namířeno kamsi do Skalnatých hor.“

„Chceš říct, že moje dcera je mrtvá?“ Hlas nepatřil mně. Promluvil někdo jiný, ve skutečnosti jsem to ani nebyla já.

„To ještě nevíme,“ zavrtěl hlavou. „Nemohou se dostat na místo havárie, aby se ujistili, ale podle signálů z vysílačky, než ustaly...“

To ovšem celou situaci mění. Je možné, že moje dcera stále žije. Naděje mi vykvetla v hrudi jako slunečnice. „Jak víš, že vůbec byla na palubě?“ Třeba jí nakonec ani nic nehrozí. A je doma, v bezpečí.

„Je uvedena v registru pasažérů – ona a muž, který letadlo řídil. Viděl jsem záznamy z letiště, je v nich její fotka... je to ona.“

„No dobře. Dobře.“ Můj mozek se rozjíždí na plné obrátky. Moje dítě je nezvěstné. V horách. Samo a vyděšené, a možná zraněné. Ale ne mrtvé. „Jak mohu pomoci? Vytvoříme společně pátrací tým? Mám začít telefonovat? Odletět?“

„Už po ní pátrají, Maggie,“ řekl Jim zvolna.

„Ale kdo?“ Nezamlouvala se mi představa, že ji hledají cizí lidé. Nebudou vědět, jak ji najít, udělají chyby, neznají ji jako já. „Chci vědět, kdo v tuhle chvíli pátrá po mojí dceři. Je tam sama, Jime. Chci znát jejich jména.“

„Dělají, co je v jejich silách, Maggie. Speciální komanda hledají v horách místo havárie. A do akce je zapojena i místní policie. Ale, Maggie. Potřebuji, abys poslouchala. To letadlo se zřítilo. Pravděpodobnost, že přežila... vyhlídky nejsou dobré.“

Pozorně na něj pohlédnu a vidím v jeho očích smutek. „Je naživu,“ řeknu přesvědčivěji, než cítím. „Ally není žádná chudinka! Jsem si jistá, že žije!“

Zvolna přikývl. „Uděláme všechno pro to, abychom ji našli. To ti slibuju. Shannon, podívej se, jestli nenajdeš kapku něčeho ostřejšího, jo?“

Myslel si, že jsem v šoku. Měl za to, že nejsem při smyslech. „Nic mi není, Jime!“ vybafla jsem.

„Udělá ti to dobře.“ Obrátil se na židli a ukázal prstem. „Tamhle nahoře, ve skříňce nad lednicí. Mělo by to být vpravo – jo, přesně.“

Shannon mu podala láhev Baileys.

„To je všechno, co jsi našla?“ zeptal se. Shannon přikývla. „Do hajzlu, a kde je brandy? Tu mají vždycky!“ Nalil do mého hrnku od kávy Baileys a vložil mi ho do rukou. „Vypij to.“

„Děkuju.“ Připadala jsem si jako dítě, kterému dávají jeho mléko. Zdráhavě jsem upila doušek. Bylo to příliš sladké, jako by člověk pil mléčný koktejl. Odložila jsem hrnek na stůl a opřela se rukama o odřenou desku. „Co je na tom sakra tak těžkýho, najít letadlo? Copak nemohou použít satelity? Helikoptéry?“ Snažila

volný pád

jsem se vyhnat z hlavy myšlenku na Ally tam někde o samotě, vystrašenou a zraněnou. Ta představa mi nebude nijak ku prospěchu. Pomohou fakta. Potřebovala jsem si utřídit skutečnosti.

„Uděláme, co bude v našich silách,“ řekl. „Slibuju.“

Horečně jsem uvažovala. Jim řekl, že na palubě byla jen ona a ještě jeden člověk. „Kdo byl ten muž, co s ní letěl? Myslím pilota. Jak se jmenuje?“

Posunul se na židli. „Pořád se pokoušejí uvědomit jeho nejbližší příbuzné.“

Koutkem oka zahlédnu, jak drobná policistka otírá linku utěrkou. Vjede do mě vztek. „Ale vy to přece víte! A nechcete mi to říct!“

„Upřímně řečeno, Maggie, v tuhle chvíli víš tolik co já.“

Vstala jsem, vzala strážnici utěrku z ruky a začala utírat část pracovní desky. Těsto na dřevěném vále pomalu splaskávalo. „Měla bych válet dál,“ zabručela jsem si pro sebe. Představa, že těsto vyhodím, mi najednou připadala jako nehorázné plýtvání. Znovu jsem si namočila ruce i vál a začala od sebe odtlačovat těsto bříšky palců a pak ho zase přehýbat zpátky. Od sebe a zpátky. Od sebe a zpátky. Od sebe a zpátky.

Jim vstal a položil mi ruce na ramena. „Nechceš si jít lehnout? Shannon ti připraví šálek kávy – Shannon, mohla bys zapnout kávovar?“

„Nechci si jít lehnout a nechci šálek kávy, ale i tak děkuji, Shannon. Chci doválet tohle těsto a dát ho kynout, jinak se v troubě nezvedne!“

Jimovy ruce mě stiskly pevněji a slyšela jsem, jak vzdychl. „Maggie, nech to zatracený těsto být! Zkrátka – zkrátka se na chvíli zklidni. Trochu si odpočiň.“

Otočila jsem se k němu. „Moje malá holčička je tam někde uprostřed bůhvíčeho, a ty mi vykládáš, že se mám uklidnit?“

Jim se na mě dlouze podíval. „Je mi to líto,“ řekl tiše, „ale tím, že se budeš takhle užírat, ničemu nepomůžeš.“

Mlčela jsem.

Vzal čepici do obou rukou. „Zavolám doktorovi, jestli by ti nemohl předepsat něco na spaní. A poprosím Lindu, aby ti cestou léky vyzvedla.“

„Já nejsem blázen, Jime. Moje dcera seděla v letadle, které se zřítilo. Omlouvám se, jestli je ti moje reakce nepřijemná.“ Při pohledu na jeho ublížený výraz jsem svých slov okamžitě zalitovala. A zkusila jsem to znovu. „Mluvil jsi s Lindou?“

„Jakmile jsem se dozvěděl, co se stalo, šel jsem za tebou, ale myslel jsem si, že bys třeba chtěla –“ Vzdychl. „Ona ti ráda pomůže, a promiň, že to říkám, ale podle mého názoru teď potřebuješ mít vedle sebe dobrou kamarádku.“

V tu chvíli jsem nechtěla vidět nikoho jiného než svoji dceru, ale bylo mi jasné, že snažit se odrazit nápor dobré vůle Lindy Quinnové nemá smysl. Přikývla jsem. „Vyřídí jí, ať se staví, až bude mít chvíli.“

„Vezmu to teď kolem našeho domu,“ řekl a sebral ze stolu klíče. Nemohl se dočkat, až odejde, úlevu měl vepsanou v obličejí. „Přijde brzy. Do té doby tady s tebou zůstane Shannon.“

Pohlédla jsem na drobnou policistku. Přejížděla prstem po okraji ubrusu. Vrhla na mě nervózní úsměv. Všechno na ní – velké oči lemované řasami, vlasy stažené do elegantního ohonu, hladká pleť bez vrásek – mi připadalo urážlivé. Byla tak mladá! Mladší než Ally. Jakým právem se zdržuje v mém domě? „Porádím si sama,“ řekla jsem nevzrušeně.

Jim sevřel obrubu čepice pevněji. „O tom nepochybuju, ale budu mít lepší pocit, když budu vědět, že je tady někdo s tebou, dokud nedorazí Linda. Utrpěla jsi hrozný šok, a já bych zkrátka –“ Prosebně na mě pohlédl. „No tak, jen pro můj klid.“

„Dobře,“ přikývla jsem. Vložila jsem těsto do vymazané skleněné mísy, přikryla ho utěrkou a odnesla na polici do spíže, aby vykynulo. Chvíli jsem tam stála a s hlavou opřenu o chladnou stěnu zírala na úhledné řady plechovek kukuřice, lahví oli-

volný pád

vového oleje a balíčků těstovin. Slyšela jsem, jak si ti dva o mně za dveřmi šeptají. Nikdy v životě jsem si nepřipadala tak bezmocná.

Zhluboka jsem se nadechla a vrátila se do kuchyně. Jim mě nemotorně objal. „Jakmile se dozvím něco nového, dám ti vědět. Kdybys cokoliv potřebovala, neváhej a ozvi se.“

„Jen mi najděte moji holčičku.“

Přikývl. „Uvidíme se brzy. Shannon, dobře se o ni postarej.“

Shannon přikývla a obě jsme poslouchaly, jak za ním klaply dveře. Měla zardělé tváře. Na prsteníku pravé ruky nosila tradiční irský prsten claddagh, špička srdce směřovala ven. Dostala jsem chuť jednu jí vrazit. „Urcitě si nedáte šálek čaje?“ řekla s očima rozšířenými obavami. „Nebo možná ještě jednu kávu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem v pořádku, vážně. Můžete si jít, kam chcete. Jistě dokážete využít svůj čas příjemnějším způsobem.“ Nebyla jsem si jistá, jak dlouho se ještě vydržím dívat do jejího bezelstného drobného obličejce, než začnu křičet.

„Náčelník Quinn mi nařídil, že mám zůstat, a tak to udělám.“ Její příkrý tón mě překvapil a nejspíš jsem se podle toho i zatvářila. „Je to můj první měsíc,“ dodala omluvně, „nechci se dostat do potíží s náčelníkem.“

„Chápu.“ Obrátila jsem se a opřela se o dřez. Dýchala jsem dlouze a zhluboka, pro uklidnění. Považovala jsem za důležité nedovolit, aby mě viděla plakat. *Ovládej se, Margaret. Pro lásku Boží, ovládej se!* Nevím, jak dlouho jsem tam stála. Minutu? Deset?

Pak promluvila. „Víte co?“

Otočila jsem se k ní. Podle toho, jak se tvářila, bylo zřejmé, že vzájemný nesoulad zaznamenala i ona.

„Počkám za dveřmi, ale kdybyste něco potřebovala, zavolejte. Až se dostaví paní Quinnová, půjdu si po svých, slibuji.“

Prokázala mi laskavost a já ji přijala. „V pořádku,“ řekla jsem.

JESSICA BARRY

Vyšla ven a dveře nechala pootevřené. „Předpisy, chápete, paní,“ dodala omluvně.

Přečetla jsem hodně knih na to, abych věděla, že v první chvíli, kdy jsem zůstala se svými myšlenkami sama, se ode mě očekává, že padnu na kolena a začnu kvílet. Seděla jsem, zírala do prázdna a čekala, až zazvoní telefon. Pak mi došlo, že možná budu čekat věčně.

Allison

Přede mnou se prostírá rovná planina, nekonečný koberec zakrslé trávy a polních květin. Tlusté včely poletují od jednoho stonku k druhému a líně bzučí.

Hora v dálce se vznáší jako hrozba. Je jedno, jaký kus cesty ujdu, stejně se nezdá být blíž. Kolem hlavy mi drnčí mračno komárů.

Vybavím si pohled z letadla, zelenou mozaiku tu a tam přerušovanou plochami skal a sněhu. Představuji si, jak shlížím shora, z jasné modré oblohy.

Hory jsou územím bohů a obrů. Jejich jediným cílem je ukázat člověku, že není nic jiného než pouhé smítko a jeho čas na zemi je krátký a pomíjivý, a tyhle skály tu stály miliardy let předtím, než jste se narodili, a budou stát i dlouho poté, co se obrátíte v prach.

Na jedinou vteřinu pocítím něco jiného než hrůzu.

Cítím úlevu.

Netrvá dlouho. Vím, co mě čeká.

„Zameť za sebou stopy. Jestli to zjistí, půjde po tobě.“ Když to říkal, probodával mě pohledem. „Půjdou po tobě všichni. Nemáš tušení, jak jsou mocní. Rozumíš?“ Přikývla jsem. „Dobře mě poslouvej. Musíš být připravená na útěk. Jestli jen na okamžik získáš dojem, že tě našel, musíš zmizet!“

JESSICA BARRY

Telefon. Do hajzlu! Pořád mám telefon. Vytáhnu ho z tašky a hodím na zem. Jednou dvakrát na něj dupnu patou, až plastové pouzdro odpadne. Zaštrachám prsty a najdu čip. Pozůstatky telefonu mrštím jedním směrem, čip druhým. Pozoruji, jak probleskuje ve slunečních paprscích, když spirálovitě padá do křoví.

Maggie

„Po havárii letadla je nezvěstná žena narozená v Maine. Jednatřicetiletá Allison Carpenterová byla naposledy viděna, jak na letišti Midway v Chicagu nasedá na palubu jednomotorového letadla. O několik hodin později vyslal stroj nouzový signál a má se za to, že se zřítil kdesi ve Skalnatých horách. Záchranáři pátrají po troskách vraku. Totožnost pilota, který podle všeho obsluhoval stroj v souladu se soukromou licenci, nebyla zjištěna. Dále přijde na řadu doktor Alan Phillips a zodpoví naše otázky stran viru, který v současné době řádí v Bolívii, přičemž se vyjádří i k problému, který nás všechny zajímá, a sice: Dostane se virus i sem?“

Natáhla jsem ruku a vypnula rádio. Po letech přihlížení, jak jsou životy jiných propírány ve zprávách a jejich tragédie se mění v zábavu a podívanou, jsem si dobře vzpomínala, jakou jsem pokaždé cítila lítost a také úlevu, že se ta věc netýká mě ani mých blízkých... a teď se týkala.

Linda tu bude každou chvíli, napadlo mě. Její auto jsem už slyšela rachotit na nároží čtvrt míle odtud. Koupila ho před deseti lety od obchodní zástupkyně firmy Mary Kay. Jim ten vůz nesnášel a nemohl se dočkat, až doslouží a on ji posadí do pěkného, praktického lincolnu, vozu vhodného pro manželku

policejního náčelníka. Jak se však ukázalo, růžový cadillac byl nezdolný stejně jako Linda. Auto klepalo, motor rachotil a převodovka byla tak vyběhaná, že jsem známou slyšela přijíždět přes půl Maine. Linda vystoupila a vzápětí se objevila ve dveřích, světlé vlasy ještě mokré ze sprchy.

„Maggie.“

V tu chvíli už toho na mě bylo moc. Cítila jsem, jak ztrácím sebekontrolu. Kvílení, které jsem celou dobu zadržovala v hrudi, muselo ven. V mžiku byla u mě a držela mě v náručí. Nevím, jak dlouho jsem vzlykala, ale když slzy pozvolna přestaly téct, zaslechla jsem startovat motor a po příjezdové cestě se rozjelo auto. Malá policistka dodržela slovo.

Otevřela jsem oči. Linda se sklonila. „Co potřebuješ, abych udělala?“ otřela mi hřbetem rukou oči.

„Já nevím,“ hlesla jsem. „Netuším.“ Zvedla jsem k ní oči. „Kde je, Lindo? Kde je moje dcera?“ Dokázala jsem si představit jen Ally ležící mezi pokroucenými kusy kovu a uvažovala, jestli nebudu zvracet.

„Pšš. Oni ji najdou. Najdou ji.“ Chvilku jsme takhle seděly a Linda mě hladila po vlasech. Nakonec jsem se mohla znovu nadechnout.

„Tak tedy,“ řekla Linda, „přinesla jsem ti prášky na spaní a ještě jedny, které ti pomohou trochu zmírnit důsledky situace, až se probudíš.“ Prohrábla objemnou kabelku a vylovila dvě lahvičky s oranžovými tabletami. „Tyhle jsou na noc,“ řekla a zatřepala jednou z lahviček. „Ambien, ty tě odrovnají – a tyhle jsou na den.“ Naklonila se ke mně. „Valium,“ zašeptala, jako kdyby nás mohl někdo slyšet, „zbyly nám z doby, kdy měl Jim vyhřezlou plotýnku.“

Vzala jsem lahvičky, aniž bych se na ně podívala, a položila je za sebe na linku. Věděla jsem, že tam zůstanou ležet nedotčené. Nikdy jsem nebyla příznivcem prášků, nebrala jsem dokonce ani advil na bolesti hlavy. Charles si mě kvůli tomu dobíral,

volný pád

ptal se, jestli jsem náhodou bez jeho vědomí nepřestoupila k adventistům sedmého dne. Nelíbil se mi zkrátka pocít, že nemám svoje tělo pod kontrolou.

„Co pro tebe ještě můžu udělat? Jedla jsi? Kdybys měla chuť, zabalila jsem ti půlku banánového chlebičku, který jsem pekla, nebo ti mám připravit sendvič?“

Při myšlence na jídlo se mi obrátil žaludek. „Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Děkuju.“

Pohladila mě po hřbetu ruky. „Uvařím nám oběma čaj.“ Vstala a postavila konvici na hořák.

„Nemusíš tu zůstat,“ řekla jsem stále zády k ní. „Vystačím si sama, vážně, i když si to třeba nemyslíte.“ Najednou jsem si připadala trapně, že jsem dopustila, aby mě viděla plakat. Je moje nejlepší kamarádka, ale na tom nezáleží. Nelíbí se mi, když mě někdo vidí brečet. Vadilo mi to i u Charlese, když tady ještě byl.

„Co to vykládáš?“ mlaskla nesouhlasně. „Proč bych měla být někde jinde?“

Zírala jsem na prasklinu v omítce. Kdy se objevila? Pocítila jsem nutkání okamžitě vstát a zahladit ji, plahočit se do sklepa pro kbelík tmelu a kytovací nůž a vyspravit ji. Tvůrčí činnost by mi prospěla. Jakákoli.

Položila přede mě hrnek čaje a posadila se. Pár minut jsme mlčky upíjely. Barney vyskočil na stůl a jemně se otíral čumáčkem o můj nos. Pohladila jsem jeho dlouhou zrzavou srst. Chvilí držel a šťastně předl, pak skočil na podlahu a číchal kolem prázdné misky. Vstala jsem od stolu a sklonila se, abych misku naplnila.

„Věděla jsi, že se tenhle týden chystala cestovat?“ zeptala se Linda.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Co myslíš, že dělala v Chicagu? Byla tam pracovně?“

Ucítila jsem, jak mi ztuhla šíje. „Nemám tušení.“

„A navíc soukromým letadlem. Neznám moc lidí, kteří by cestovali soukromým letadlem. Možná patřilo jejímu klientovi, hmm?“

„Lindo, prosím. Už jsem ti řekla, že nevím.“ Můj břitký tón rozčísl ovzduší v pokoji.

„Promiň,“ řekla tiše a upřela pohled do hrnku s čajem. „Nevím, co mě to napadlo, vyptávat se tě na takové věci. Jasně že o tom teď nemáš chuť mluvit.“

Měla pravdu, nechtěla jsem se bavit na zmíněné téma, ale nejen to. Na žádnou z Lindiných otázek jsem neznala odpověď, protože jsem o Allyině životě neměla potuchy.

Já jsem na rozdíl od Lindy věděla, že jsem svou dceru neviděla ani s ní nemluvila už déle než dva roky.

Muž stál na srázu a pozorně se díval k horám. Zvedl ruku a zastínil si oči před ostrými paprsky odpoledního slunce.

Úbočí bylo zaneřáděné pokrouceným kovem a ovzduší ztěžklé pachem benzínu. V kabině viděl tělo, leželo klidně, jako kdyby mu nechyběl obličej. Vedlejší sedadlo bylo prázdné, bezpečnostní pás stočený na kůži jako had.

Obešel místo nehody, stáhl z větve cár látky, rozhrnul patou rozrytou zem. Moc toho nezbylo, ale i tak pochopil dost.

Vytáhl telefon a vytukal číslo.

– To jsem já. Jsem na místě. Je mrtvý.

Ohlédl se. Jedno tělo v letadle. Jeden batoh na zemi, otevřený, věci poházené kolem. Pár stříbrných bot na vysokém podpatku, jehly trčí vzhůru jako špičky kostelních věží. Po ní ani stopy.

– Jsem si jistý.

– Ne, ani stopa.

– Ano. Dobře.

Zapálil si cigaretu a zápalku odhodil do naprasklé palivové nádrže. Štiplavý dým mu zahltil plíce, až se rozkašlal.

Poslední pohled na vrak, z něhož začíná stoupat kouř.

Je čas jít.

Allison

Celý den jdu bez přestávky. Travnatá oblast přechází v rovnou kamenitou plochu, která mi připomíná fotografii měsíčního povrchu, pustou a posetou dolíky. Pronásleduje mě drnčení bzučivek, a kdykoli se zastavím, abych si okrajem trička otřela pot z obličeje, mouchy mě obklíčí a kousají. Slunce neúnavně praží. Přiděluji si vodu po malých doušcích a každý nechávám rozpustit na jazyku. Škrábu si kousance na pažích, až je rozedřu do krve. Rána na noze se zachytává o látku legín. Ovzduší je tak klidné, že slyším jen nepřetržité vrzání kožených držadel tašky, která se mi posouvají po ramenou, a křupání šterku pod nohama. Zaplavují mě vlny adrenalinu, v jedné chvíli jsem nabitá vzrušením, a v příštím okamžiku vyčerpaná. Jdu. Jdu. Jdu.

Když dorazím k měsíční krajině a přecházím po ní, slunce zapadá. Zoufale toužím rozběhnout se k lesu před sebou, využít posledního zbytku energie a se zběsilým vypětím sil uhnout mezi stromy, do stínu, kde se zdá být bezpečno. Přinutím se však zachovat vyrovnaný těžkopádný krok, kterým se pohybuji celý den. Pro náhlé návaly energie nemám dost jídla ani vody. Stačí mi sotva tak k ploužení.

Znovu se objevuje tráva, nejprve hnědozelené ostrůvky, pak bujnější porost. A záhy přicházejí na řadu stromy, tyčí se nade

volný pád

mnou a jejich koruny mě chrání před zbytky horka. Vdechuji svěží, posilující vůni.

Vidím čím dál hůř, mlží se mi zrak. Zprostřed mojí lebky vychází mdlý šum, přemítám, jestli je slyšitelný i v okolním světě, nebo existuje jenom v mojí hlavě. Zírám na ptáky a hmyz a občasného pelášejího zajíce a hledám vodítka. *Slyšíte to?* chci se zeptat, ale kolem není nikdo, kdo by slyšel otázku, natožpak šum. Jestli spadne strom...

Jdou na mě mdloby.

Jeho řasy. Husté, tmavé, zahnuté. Tenká blána jeho víčka zachvívajícího se ve spánku. V noci jsem lehávala vedle něj a obdivovala ty řasy, dlouhé, jako mají novorozeňata. *O čem se ti zdá?* šeptala jsem. *Sníš o mně?* Vlasy dole se rytmicky převalovaly, stejně jako se s každým nádechem a výdechem zvedala a vracela zpět jeho hrud', a otázka zůstala nezodpovězená.

Zdá se ti o mně?

Zachytím chodidly o větev a klopýtnu.

Nemůžu si dovolit vzpomínat. Ještě ne.

Nořím se do hloubi lesa, až mě stromy obklopují ze všech stran. Najdu čistý plácek a rozložím kryt kabiny, zakryju se dekou a usnu dřív, než pohasnou poslední paprsky. Nezdá se mi nic. Prázdnota je dar.

Maggie

Když se blížil čas večere, Linda konečně odešla. Jakmile se začalo šepit, vyhlížela nervózně oknem – nerada řídila večer, zlobil ji šedý zákal – a tak jsem jí řekla, ať jede domů.

Po jejím odjezdu se v domě rozhostilo ticho. Zpočátku jsem ho vnímala jako požehnání, ale po několika hodinách tikání pokojových hodin a pleskání Barneyho tlap po dlážděné podlaze jsem začínala pociťovat klaustrofobii. Všechno, úplně všechno v domě mi připomínalo Ally. Tady si odkládala zablácené fotbalové kopačky. V téhle rohové skříni bývaly vystavené její pobronzované dětské botičky. Tenhle hrnek věnovala Charlesovi ke Dni otců, už dva roky tu leží nepoužívaný. Tamhle je šatní skříň a v ní šátek, který mi nepříliš zručně upletla v prvním ročníku na vysoké, když byla bez peněz, ale měla příliš hrdosti na to, aby od nás přijala drobnou částku navíc. A tamhle, za prosklenými zadními dveřmi, byla dlážděná terasa, kde si jako čtyřletá rozbila bradu. Vzlykala a tiskla se ke mně a já jí šeptala *dýchej, dýchej*, a krev mi protékala mezi prsty. Byla statečná holčička a přestala plakat téměř okamžitě, ale já jí šeptala dál. Sama jsem potřebovala připomínku.

Nakonec vyšlo slunce.

volný pád

Sotva jsem zaslechla na terase Jimovy kroky, věděla jsem, co mi přišel říct. Z toho, jak ztěžka vlekl nohy, jsem pochopila všechno, co jsem potřebovala vědět.

Otevřela jsem dveře. „Je mrtvá, že?“

Na chvíli se zarazil, ale pak zjehl a přikývl. Jen jednou.

Očekávala jsem, že budu hysterická, zhrouťím se mu k nohám a začnu kvílet a ronit slzy, ale cítila jsem zvláštní klid, jako bych se vznášela několik centimetrů nad svou hlavou. Ustoupila jsem stranou, aby mohl projít, a pozorovala, jak se jeho záda vzdalují do kuchyně.

Stoupla jsem si do dveří. „Kde je?“

„Letadlo našli v půli cesty na Electric Peak. Podle mého názoru pilot zřejmě špatně posoudil nadmořskou výšku, ale víc vyjde najevo, až najdou černou skříňku.“

Vnímala jsem, že přikyvují, jako kdyby šlo o naprosto běžnou záležitost, jako kdybych to stejně celou dobu očekávala, což byla nejspíš pravda. Pokaždé, když jsem mávala za odjíždějícím školním autobusem, za letadlem anebo autem, které řídili cizí kluci, přistihla jsem se při myšlence, že už se s ní třeba nikdy nesetkám, že o ni přijdeme. A teď k tomu došlo. „Kdy ji mohu vidět?“

Přešel si dlaní po zátylku. „Nejspíš jim nějakou dobu potrvá, než všechno zvládnou. Musí proběhnout vyšetřování, a kdo ví, kolik času takové věci zaberou...“ Přešlápl z nohy na nohu a mně bylo jasné, že mi neřekl všechno.

„Kdy uvidím svoji dceru, Jime.“ Tohle už nebyla otázka.

Zvedl ke mně oči. V poměru k obličejí malé, se zarudlými bělmy. „Na místě havárie hořelo... mají za to, že zřejmě následkem výbuchu po nárazu. Nebylo tam moc...“ Zavrtěl hlavou. „Místo je hodně poničené.“

Představila jsem si sežehlou půdu a roztavený kov, spálené vlasy a hořící tělo. „Promiň!“ Rozběhla jsem se do koupelny a vydávila ranní kávu. Odporná tekutina vyspělchlá na bílou

porcelánovou mísu a v krku mě zaštipala kyselá pachuč. Moje malá holčička, moje úžasná malá holčička! Vybavila jsem si její obličej, když byla malá, úsměv od ucha k uchu, představila si, jak se přede mnou rozpadá. Jak budu moct žít dál, když je moje jediná dcera mrtvá, vymazaná z povrchu zemského na nějaké hoře přes půl země daleko? Co to znamenalo, že jsem neumřela také, že moje srdce nepřestalo bít ve stejném okamžiku jako její? Plivla jsem do záchodu. Která matka by mohla dál žít, když je její dítě mrtvé? Opřela jsem si čelo o chladný okraj mísy a přiměla se dýchat.

Jima jsem našla, jak si tupě zírá na hřbety rukou. „Omlouvám se. Neměl jsem ti o tom říkat,“ pravil. „Nebylo to potřeba.“

„Nemáš pravdu. Já nechci, abys přede mnou cokoliv skrýval. Chci znát do nejmenších podrobností, co se stalo. Každou maličkost!“ Fakta. Něco, čeho se mohu chytit jako bóje uprostřed oceánu. „Znají už jméno pilota?“

„Pořád pátrají po nejbližších příbuzných. Nevíš, jestli se s někým scházela? Mohl to být její přítel, co myslíš?“

„Jestli nějakého měla, tak se o něm nezmínila,“ řekla jsem. Což byla svým způsobem pravda.

Přikývl. „Netušilas o nějakých... nevím, jak to vyjádřit. Věděla jsi, že by Allison mohla mít nějaké problémy?“

„Jakého druhu?“

„Sakra! Drogy, pití – něco takového?“

„Ally nikdy moc nepila, a že by se zapletla s drogami, to mi taky není známo, ale –“ nedopovím. Já jsem svou dceru neznala. Už nějakou dobu. „Proč se ptáš?“

„Jen tak, objevilo se pár věcí... Ale stejně se zdá, že už je to dávno. Zapomeň, že jsem něco řekl.“

Založila jsem si paže na hrudi. „Netajíš přede mnou nic, že?“

Zavrtěl hlavou. „Jistěže ne.“ Jim Quinn byl odjakživa hrozný lhář.

volný pád

„Bude tam – Je tam něco, co po ní zbylo? Co bych mohla dostat?“

Pohlédl na mě a smutek v jeho očích by odrovnal každého. Na okamžik ho za to nenávidím. Jeho zkroušenost nebo lítost jsem nechtěla. Chtěla jsem jen jasná fakta. „Zatím všechno vyhodnocuji. Snaží se rozpoznat...“ Zarazil se. „Jak jsem řekl, proběhne vyšetřování, takže zřejmě nějakou dobu potrvá, než něco vydají, ale postarám se, abys co nejdřív dostala všechno, co bude k dispozici.“

Všechno. Z mojí dcery udělali pouhou věc. Jak by se Jim zachoval, kdybych teď vykřikla? Jediné dlouhé, hlasité záupnění. Nejspíš by zavolal doktora, aby mi dal sedativa. Nebo by sem poslal Lindu s její kabelou plnou léků, to se mi zdálo pravděpodobnější.

Sklouzl pohledem ke svým dlaním a vzdychl. „Chtějí Allisoninu fotku.“

„Proč? Myslela jsem si, že mají snímek z letiště, říkal jsi to, nebo ne?“

„Tahle nemá být pro ně, ale... pro média. Pořád nám volají z různých televizních stanic, že chtějí fotografii, a jestli jim nevyhovíme sami, nakonec si nějakou najdou na internetu nebo tak.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Myslel jsem si, že bys ji chtěla vybrat sama.“

Allisonina fotka. Moje dcera. Aby ji mohl každý vidět. Představila jsem si, jak lidi sedí na gaučích a přetrásají, jaká byla hezká, mladá, taková škoda! Lituji ji. Mě. Dostala jsem vztek. Ale bylo mi jasné, že Jim má pravdu. „Tak jo,“ řekla jsem tiše. „Podívám se a uvidím, co najdu.“

Dobře, pomyslela jsem si. *V pořádku.* Je to úkol. Nijak složitý, takový, který mohu provést.

Sešla jsem po nerovných schodech do suterénu a rozsvítila. Po betonových stěnách přelétlo mihotavé světlo holé žárovky. Vždycky jsem chtěla tuhle část domu dokončit, možná sem

umístit knihovnu nebo tady zřídit odpočinkovou místnost, kde by bylo možné hrát deskové hry a podobně, ale Charles trval na tom, že chce prostor využívat jako dílnu. Pracovní stůl teď strádal v koutě spolu s hromadou různého elektrického nářadí a na věšáku na stěně visela včelařská kombinéza. Charles patřil k lidem, kteří milují záliby. Kamenná podlaha mě chladila do bosých nohou. Kolem se povalovaly zimní boty a běžky, pomíchané se stanovými kolíky a kempinkovými vařiči. Veškerou zbývající plochu zabíraly kartonové krabice, některé otevřené, ale většina zavřených. Proklestila jsem si jimi cestu, až jsem našla tu, kterou jsem hledala, malou krabici s nápisem FOTKY 2004 – 2016 načmáraným černým fixem. Po roce dva tisíce šestnáct moc důvodů k focení nebylo.

V kuchyni jsem nůžkami rozřízla víko a nahlédla dovnitř. Jim mlčky přihlížel. První shora ležela fotografie Charlese a Allison, jak se spolu smějí ve sněhu. Obrátila jsem ji: 24/12/2011. ŠTĚDRÝ DEN. Měli jsme tehdy namířeno k autu, abychom navštívili vánoční bohoslužbu s koledami v kostele Krista krále a Ally zůstala stát na trávníku před domem a hodila sebou zády do závěje. Nejdříve jsem si myslela, že upadla – ve sněhu už si dávno nehrála – ale pak jsem uviděla, že vytvořila sněhového anděla. Než jsem se nadála, Charles ležel taky na zádech a kmital rukama i nohama jako stěrači. Když oba vstali, zůstali po nich ve sněhu dva úžasní andělé, a já jsem Ally i Charlese vyfotila jejím novým iPhone, jak se rozesmátí drží kolem ramen. Ještě ten den fotku vytiskla a zasunula ji do stromku, takže na nás ráno čekala. Ten rok jsme měli nádherné Vánoce.

Odložila jsem snímek stranou a vytáhla několik dalších. Musela jsem si počínat otrle – nemohla jsem si dovolit znovu prožívat každou vzpomínku. Rychle jsem prolétla výletní plavbu na Bermudy, kterou jsme s Charlesem absolvovali u příležitosti jeho odchodu do důchodu, tábornický výlet do White Mountains, který Charles podnikl s několika dávnými kamará-

volný pád

dy, víkend na Cape Codu. Naše foto s Ally, když jsme za ní přijeli na návštěvu do Kalifornie, ona opálená, nadšená a šťastná, my s Charlesem bledí, zubožení pásmovou nemocí, ale uklidnění zjištěním, že se jí daří tak dobře. Pořád si vybavuji její byt vzdálený pouhých deset minut od pláže a přečpaný stejně opálenými a nadšenými kamarádkami, buď absolventkami na stáži, nebo studentkami posledního ročníku vysoké, a všechny se právě do někoho zamilovaly nebo někoho přestaly milovat. Náš poslední večer v San Diegu jsme je s Charlesem vzali na večeri do jejich oblíbené mexické restaurace. Stáhli jsme se do ústraní a pozorovali, jak se dívky vrhly na fajitas, jako kdyby nejedly celé týdny. Když jsme dostali účet, Charlie se ovládl a příliš nekoulel očima, a vzpomínám si, že když jsme druhý den ráno nastoupili do letadla, byla jsem na svoji malou rodinu ohromně pyšná. Odložila jsem stranou fotku z tohoto výletu, tu, na které je Ally v bleděmodrých bavlněných šatech, usmívá se do slunce a tmavé vlasy jí září. Sklouzla jsem pohledem ke zbývajícím snímkům. Tenhle je ze čtvrtého července dva tisíce patnáct, Charles stojí na nábřeží a za ním vybuchují rachejtle. Nestojí obličejem k objektivu, ale vidím jeho shrbená ramena a nohy hubené jako sirky. Odstrčím fotku.

Upřela jsem pohled na stůl, na svoje ruce s nataženými prsty. Klouby jsem měla opuchlé a rozbolavělé. Pomalu jsem otáčela snubním prstenem a cítila, jak táhne kůži. Nesundala jsem ho tak dlouho, že jsem si ani neuměla představit, jak vypadá prst pod ním. Kůže pod kroužkem je určitě bledá a lesklá, a tam, kde prsten tlačil, bude měkká drážka. Už léta mi byl malý, ale vzhledem ke způsobu provedení – jemnému mřížkování vyrytému do zlata – bylo nemožné nechat prsten zvětšit, aniž by došlo k znehodnocení, a stejně by při té příležitosti nezbývalo než ho přestípnout, protože přes kloub neprojde. Klidně to mohou udělat těsně předtím, než šoupnou moje tělo do pece, ale ani o minutu dříve.

Jim natáhl paži a vzal moji dlaň do své. Jeho hřejivý stisk mě ohromil. Jak dlouho už mě někdo nechtyl za ruku?

Charlesův prsten přeštipnout nemuseli. Než mého muže odvezli, stáhla jsem mu kroužek z prstu. Myslela jsem si, že bude chtít být pohřbený i s ním, ale rozhodl se pro kremaci a já jsem nesnesla pomyslení, že se prsten roztaví – byl z levného zlata, když jsme se brali, byli jsme chudí – a tak jsem mu ho sundala z prstu a navlékla ho na svůj palec, a tam zůstal, dokud jsem nepřišla domů a neuložila ho do šperkovnice, k opálovým náušnicím, které mi Charles věnoval k našemu třicátému výročí, a já se je pořád bála nosit, abych jednu neztratila. Pro každý případ jsem ten prsten pro něj chtěla uchovat v bezpečí. Pro případ, že by se vrátil.

Ally jsem nedokázala říct, proč prsten schovávám. Věděla jsem, co by mi odpověděla, kdybych jí prozradila, jak v hloubi duše věřím, že se ke mně její otec nějak vrátí. Sděbila by mi, že popírání skutečnosti je přirozenou součástí procesu truchlení, ale nakonec je důležité smířit se s tím, jak se věci mají. Ally uvažuje velmi racionálně. V tomto ohledu (úvahy o tom, že bych si přičarovala zesnulého manžela zpátky, ponechme stranou) je po mně, ačkoliv nepochybuji, že by to přiznávala jen nerada. Odjakživa chtěla být jako její otec, raději snít úchvatné sny o hvězdách než dole na zemi třídit fakta do škatulek jako já. A kdo by jí něco takového vyčítal?

Zřejmě já, trochu. To přiznávám.

Uchopila jsem fotku s usmívající se Ally v modrých šatech a při pohledu na ni mě zaplavila bolest. Hluboký vnitřní bol, stejný, jaký jsem pocítovala ode dne, kdy se moje dcera narodila – a vymanila se ze sféry mého vlivu, opustila mou oběžnou dráhu a vydala se po vlastní trajektorii do světa, pryč ode mě.

Podala jsem fotografii Jimovi. „Tady máš,“ řekla jsem. „Mouhou použít tuhle. Pořídili jsme ji před několika lety, ale Ally se zase tolik nezměnila.“

volný pád

Chvilí si ji pozorně prohlížel. „Vždycky měla nádherný úsměv.“

Pohlédla jsem na fotku. „Zdědila ho po tátovi.“

Zasunul fotku do kapsy košile a vstal od stolu. „Já vím, říkála jsi, že chceš být sama, a nechci na tebe tlačit, ale...“

Zvedla jsem ruku a zarazila ho. „Vyříd' Lindě, ať zajde, až se jí to bude hodit.“

Přikývl. „Určitě se přiřítí okamžitě. Jakmile se dozvím něco nového, dám ti vědět,“ dodal a vykročil ke dveřím. „Jo, Maggie, možná bys měla dávat pozor, kdo ti volá, a brát jen hovory, které chceš. Jakmile se zpráva rozkřikne, lidi z médií sem začnou telefonovat, jestli už nezačali. Je to banda morbidních zvrhlíků!“

Při představě, že mluvím s reportérem o Ally, se mi zvedl žaludek. Nemínila jsem jim dát ze své dcery ani kousek. Chtěla jsem ji celou pro sebe. „Díky, Jime. Za všechno.“

„Škoda, že ti nemůžu pomoci víc,“ řekl a zavřel za sebou dveře. V domě se znovu rozhostilo ticho.

Sedla jsem si v kuchyni ke stolu a vnímala tíhu na hrudi. Jako by mi někdo odtrhával žebro po žebro. Barney se mi plazil kolem kotníků, ale nedokázala jsem se přimět, abych se sehnula a pohládila ho. Nebyla jsem schopná dělat vůbec nic.

Hodiny tikaly. Přemítala jsem, jestli je možné, abych si rozevřela vlastní kůži, zkrátka se vydrápala ven a nechala staré kosti a zpusťosené srdce být.

Pohlédla jsem na linku a uviděla dvě malé lahvičky s tabletami postavené na prkénku na maso, abych si jich všimla. Vzala jsem jednu z nich – valium – a vysypala si do dlaně jednu tabletu, pak dvě. Polkla jsem je bez zapíjení a cítila, jak mě škrábou v krku, a pak jsem se posadila zpátky za stůl a čekala, až pocit odezní.

Linda dorazila ve chvíli, kdy pilulky zabraly. Vešla bez klepání, a sotva uviděla moje skelné oči, pokývala hlavou. „Dobře děláš.“ Posadila se naproti mně a vzala mě za ruce. Léky vykonaly

své. Bylo to skoro – téměř – jako kdybych necítila vůbec nic, až na okamžiky, kdy byla bolest silnější než tablety.

„Vědí už něco?“ zeptala se Linda konečně. Mlčela tři čtvrtě hodiny, rozhodně nejdéle za celý život.

Zavrtěla jsem hlavou. „Proběhne vyšetřování.“ Jako bych měla oteklý jazyk.

„Hmm, to je dobře,“ řekla. „Aspoň budeš vědět. O pilotovi také nic nového?“

Znovu jsem zavrtěla hlavou. „Zatím nic.“ Znovu jsem ji nechala na holičkách. My všichni. Ally potřebovala, abych byla ve střehu, a já jsem si záměrně zamlžila mysl. Byla jsem slabá.

„Jim říkal, že pořád čekají, až zjistí, kdo jsou jeho nejbližší příbuzní, ale jméno rozhodně neudrží v tajnosti dlouho. Novináři je stejně nějak vyštourají.“

Jako na zavolanou zazvonil telefon. Obě jsme tiše seděly a poslouchaly záznamník. Pořád z něj zněl Charlesův hlas – „Dovolali jste se ke Carpenterovým, po pípnutí zanechte zprávu. *Pííp!*“ Věděla jsem, že jsem uvítací zprávu měla vyměnit; Linda se dokonce nabízela, že to udělá sama, věděla, jak nesnáším zvuk svého vlastního hlasu, ale já jsem ho nedokázala vymazat. Nikdy jsme nevlastnili videokameru, a tak tam bylo tohle. Vtip na záznamníku.

Přístroj klapl a domem se rozezněl tichý, klidný hlas. „Dobrý den, paní Carpenterová, u telefonu Leon Terzi z deníku *Boston Herald*. Vyjadřuji upřímnou soustrast. Kdybyste měla chvíli čas, rád bych si s vámi o vaší dceři popovídal – zdá se, že to byla pozoruhodná dívka. Dávám dohromady článek o neštěstí a jsem přesvědčený, že se naši čtenáři rádi seznámí s vašimi vzpomínkami na Allison. Zastihneme mě na čísle 617-555-4923.“

Poslouchaly jsme s Lindou, jak telefon cvakl a odmlčel se. „Debil!“ zabručela Linda, zvedla se a zapnula kávovar. „Co to sakra dělám?“ uvědomila si a přístroj vypnula. „Dáme si skleničku.“

volný pád

„Já ne, díky,“ mávla jsem odmítavě rukou. Pozorovala jsem, jak bere ze skříňky dva hrnky. Pořád jsem měla zatemněnou mysl valiem, ale cítila jsem, že tableta zvolna přestává působit. Do rukou i nohou se mi vrátila tíha a předměty v místnosti dostaly jasné obrysy. Ve skutečnosti jsem toužila po panáku i po další drobné modré pilulce, ale telefonát mnou zalomcoval a vzpamatoval mě. Neměla bych se schovávat před bolestí, ale nechat ji, ať se přese mne převalí jako už tolik zničujících vln.

Moje dcera je mrtvá.

Moje dcera je mrtvá.

Moje dcera je mrtvá.

„Že má ten chlap drzost sem volat!“ vybafla Linda, znovu se usadila za stolem a napila se kávy. Ucítila jsem, že si do ní místo smetany šoupla Baileys. „Promluvíím s Jimem, jestli by se s tím nedalo něco dělat.“

„Nebudu zkrátka brát telefon,“ řekla jsem. Stejně bych ho nebrala, ale takhle jsem měla o důvod víc.

„A určitě se nedívej na zprávy. Ty záběry vidět nemusíš. Jestli chceš, přinesu ti nějaké filmy. Nebo si pusť ten pořad o Jane Austenové, jak jsem ti o něm říkala.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To není nutné.“

„Dnes večer s tebou stejně zůstanu. Abys měla společnost.“

Znovu jsem zavrtěla hlavou. Chudák Linda! Tolik mi chtěla pomoci, a já jí neměla co nabídnout! Přebývala jsem na ostrově, kam za mnou nemohla. Nikdo se za mnou nemohl dostat.

„Vážně bys neměla být sama –“

Vzdychla jsem. Nehodlala se jen tak vzdát. „Já vím, že se mi snažíš pomoci, a mám tě za to moc ráda, opravdu, ale raději bych byla sama.“

Všimla jsem si, jak jí povadly rysy, a bylo mi jasné, že se cítí dotčená, ale nemohla jsem jinak. Nedokázala jsem se smířit s představou, že někdo – byť by to byla ona – sedí v mém domě a pozoruje, jak si procházím tou hrůzou. Nepotřebovala

jsem nikoho, aby mi dělal garde. Stačilo, že jsem si byla svědkem sama.

Odsunula se od stolu a začala přehrabovat lednici. „Tak mi aspoň dovol, abych ti připravila něco k jídlu, než odejdu,“ řekla. „Nemůžu tě nechat umřít hladu.“ Zarazila se. „Promiň,“ dodala tiše.

„Nemáš zakázáno říkat slovo ‚smrt‘,“ ujistila jsem ji, třebaže mě při něm zamrazilo. „To je v pořádku.“

„Ne, není!“ Prudce se ke mně obrátila. „Vůbec nic není v pořádku a já si jen přeji, abych – přeji si jen –“

„Já vím.“ Vstala jsem, přistoupila k ní a položila jí dlaň na záda. Vnímala jsem, jak její napětí polevuje.

„Nezlob se,“ řekla a otřela si z koutků očí slzy. „Já nejsem ta, kdo by tady měl plakat, já musím být ta silná, ale když si zkrátka připadám tak – tak –“

„Nemusíš ze sebe dělat nic, co nejsi,“ řekla jsem a pohlédla ji. Přejížděla jsem ztěžklou dlaní po jejích zádech a cítila se hrozně vyčerpaná. „Nemusíš se omlouvat.“

„Ale musím,“ řekla Linda a najednou jí blýsklo v očích. „Za tohle by se ti někdo měl omluvit, tak proč bych to neměla být já? Tohle si nezasloužíš, Maggie. Charles si nezasloužil, co se mu stalo, Ally si nezasloužila, co se jí stalo, a ty si rozhodně nezasloužíš, co se ti děje teď!“

Cítila jsem, jak mi padají víčka, a divila se, jak moje tělo zvládá stát vzpřímeně. Měla jsem dojem, jako by mi někdo stál na hlavě vysokou botou a pomalu, ale jistě mě zašlapával do země. „Nikdo si nic nezaslouží,“ řekla jsem nakonec. A pod pravdivostí mého prohlášení se mi podlomila kolena.

Allison

V ranním pološeru, těsně předtím, než úplně procitnu, ucítím příjemnou vlhkou mulč a mdlou pošmournou pachut' dýmu. Na okamžik si pomyslím, že jsem ve svém dětském pokoji. Slyším mámin hlas, volá na mě zdola a slibuje palačinky a pomerančový džus. Cítím tíhu prošívané deky, jemný kožíšek plyšáka, kterého jsem si vzala do postele na spaní, a na tváři chladný a hladký polštář.

Otevřu oči. Přes noc se snesl závoj mlhy. Posadím se a každý sval mého těla si stěžuje. Přetáhnu si deku přes ramena a třesu se. Připadám si stará, jako kdyby moje tělo během několika hodin zestárla a bylo mi sto let. Snažím se vzpomenout si, jaké to bylo necítit bolest, ale je to nemožné. Noc byla chladnější, než jsem očekávala, a bodá mě v prstech rukou i nohou, jak se do nich vrací krev. I hlavu mám těžkou, jako by byla plná písku, a v ústech cítím kovovou pachut'.

Jsem živá.

Než půjdu dál, musím najít vodu. Dochází mi a bez obstojné zásoby na horu nevyšplhám. Všechno ostatní počká.

Tichounce se zasměju. *Vyšplhat na horu.* Ježíši Kriste!

Svléknu si legíny a zkontroluji ránu na stehně. Obvaz je tmavý, nasáklý starou krví a po krajích špinavý. Musím ho vyměnit.

Stahuji ho pomalu, ale není to nic platné, rána i tak příšerně bolí. Zdá se, že je zanícená a kůže kolem bledá, lehce opuchlá. Vytáhnu dezinfekční roztok a seberu odvahu. Jakmile se roztok dostane do rány, krev lehce zašumí, ale možná si to mozek jen namlouvá a vyrovnává se tak s bolestí. Vyměním obvaz a raději nepřemýšlím, kdy jsem naposledy dostala injekci proti tetanu.

Prst pod dlahou mám odporně tmavě fialový, ale zdá se, že je méně opuchlý a rozbolavělý. Buď se hojí, nebo mám poškozený nerv. Přidávám prst na seznam věcí, o kterých nehodlám přemýšlet.

Prohrábnu tašku a vytáhnu sáček oříšků. Najednou jsem hrozně vyhladovělá, ale nemohu si dovolit moc jíst. Nevím, jak dlouhou dobu strávím na cestě, a to málo, co mám, mi musí vydržet. Okousávám para ořech a předstírám, že je to bagel. Ne že bych si ho někdy v životě dovolila sníst.

Můj předešlý život – ano, tak ho teď vnímám, jako sépiově hnědě zbarvený a vložený mezi stránky, jako místo, kde jsem obklopena nepřáteli počítala sacharidy. Snažím si vzpomenout, jak stojím na asfaltu a horko je tak spalující, až mi zvoní v uších, nebo v domě s výhledem na pláž, všude bělené podlahy a zařízení s chromovanou povrchovou úpravou, ale necítím nic, jen plíživě se vracějící mdlý strach. Možná už tu někde jsou, pátrají po mně.

Hni sebou.

Je ještě brzy, slunce za korunami stromů zatím nenabralo sílu. Polní květiny jsou pevně zavřené, mezi listy vykukují jen špičky okvětních lístků. Včerejšek mi připadá jako ošklivý sen – hluboce zakořeněná děsivá noční můra – a dnes přišla další. Mátožná. Neskutečná.

Kousek přede mnou se zastaví čipmank, několikrát rychle nafoukne tváře a zmizí v hromadě listí. Přeletu padlý kmen stromu, na spodní straně pokrytý tlustou vrstvou zelenomodrého mechu a porostlý drobnými houbami. Ovzduší je svěžejší. A pak zaslechnu tiché syčení. Voda!

volný pád

Sotva teče, stěží se dát nazvat potokem, spíš je to pramínek, ale i tak stačí. Dopiji zbytek vody ze včerejška, naplním láhev vodou a čekám, až jód zabere. Zuji si tenisky, stáhnou ponožky a ponořím nohy. Čerstvé puchýře štípají. Třu si ve vodě bolavá místa. Snad se zatáhnou, říkám si. Musí.

Pocákám si vodou obličej a krk a dávám pozor, abych znovu nerozedřela pavučinu šrámů. Opatrně se osuším čistým cárem košile. Vrhnu rychlý pohled na nehty u nohou, od poslední manikúry ještě nalakované jemným růžovým odstínem. Vážně absurdní. Přímo k popukání. Natáhnou si čisté ponožky a ty včerejší přeperu ve vodě a pověším dozadu na tašku, aby uschly.

Do poledne se mi podaří dojít k prvnímu hřebeni. Les je pořád hustý a těžko říct, jestli postupuji správným směrem, takže když dojdu na mýtinu a konečně se mohu rozhlédnout, chvíli mi trvá, než se rozkoukám. Vrcholky stromů se utápějí v údolí pode mnou a v dálce za nimi se zvedá hora, kde jsme havarovali. Vlnící se vrcholky stromů se zvedají k drsným rozeklaným štítům. Hora vypadá jako fotka na pohlednici nebo reklama na horkou čokoládu, vlídná a neuvěřitelně krásná. Jak mohou stopy po katastrofě tak rychle zmizet? Očekávala jsem, že uvidím zjizvenou krajinu, pohromu, ale před očima jsem měla hladkou neporušenou plochu, ničím nedotčenou přírodu. Jako obraz koupenny v předměstském nákupním středisku.

A vtom to uvidím. Jako blesk z čistého nebe. V první chvíli mě napadne, že scéna existuje jen v mých představách, ale pak si všimnu ještě něčeho a vím, že tohle je skutečnost. Blýsknutí kovu na slunci a pak sotva patrná, ale plynulá šňůra řídkého kouře vinoucí se mezi stromy. Neštěstí existuje. Došlo k němu. A letadlo teď hoří. Oheň znamená dým. A dým přiláká pozornost.

Oni přijdou.

Vlna paniky mě zaplaví jako příboj. Moje zvířecí instinkty se vracejí.

JESSICA BARRY

Do háje. Do háje. Do háje. Hni sebou!

Tak jdi, šplhej rychleji. Nahoru, nahoru, nahoru, nemůžeš se zastavovat! Jdi pořád. Nezastavuj se.

Musíš sebou hodit.

Za strachem cítím žal, začíná se projevovat. Ztratila jsem muže, kterého jsem milovala. V budoucnu se s tím budu muset vypořádat.

Zatím ne.

Maggie

Celou noc mě pronásledovaly vidiny. Allyin obličej zkřivený hrůzou. Ally křičící bolestí. Ally zkrvavená a potlučená. Ally v plamenech. Měkké části Allyina spáleného těla odpadávající od kostí. Nejbrutálnější týdeník, jaký si kdo umí představit.

Neustále jsem se pokoušela vyměnit pásek, ale zasekl se a já s ním. Tohle je teď můj život. Tenhle pásek mi bude běžet v myslí pořád. Ještě po letech, i když se zdánlivě vrátím k normálnímu životu a budu třeba v obchodě nebo v čekárně u lékaře, nebo jednat s plynařem, tohle nikdy nezmizí. Hrůza. Bolest. Krev. Oheň. Kosti. Ally.

Vstala jsem, sešla po schodech dolů, odšroubovala víčko Lindiných tabletek na spaní a vzala si čtyři. Vyšla jsem po schodech zpátky, lehla si do postele a počkala, až se mi Barney uvelebí u nohou. Pak jsem zhasla, ležela a sledovala pásek, až moji hlavu zakryla těžká kápe bezvědomí a uvrhla mě do bezesného spánku.

Probudila jsem se s pocitem, jako bych odehrála v ringu deset kol a dostala ošklivou nakládačku. Všechny svaly jsem měla rozbolavělé. V posledních letech se stal žal mým všedním společníkem. Myslela jsem si, že jsem na něj zvyklá – časem mi pozvolna obrousil hrany a otupil smysly – ale tohle bylo něco

jiného. Rána pod pás. Charlesova nemoc a pomalé umírání představovaly náročné plahočení do nemilosrdného kopce. Jenomže tady šlo o násilí.

Kotouč filmu se spustil znovu. Hrůza. Bolest. Krev. Oheň. Kosti. Ally. Moje tělo rozbolavělé pod tíhou smutku, jako bych měla kůži vyztuženou olovem. Sotva jsem se pohnula, Barney, který si teď hověl na polštáři, po mně střílel nevraživým pohledem. Sedm ráno. Spala jsem deset hodin. Budu muset poděkovat Lindě za tabletky. A měla bych ji poprosit, jestli by mi jich nemohla donést víc.

Kamenná dlažba v kuchyni chladila pod nohama. Byl začátek července, ale rána dosud chladná a v trávě rosa. Záznamník na mě blikal a dožadoval se pozornosti. Stiskla jsem tlačítko Přehrát. Jedna zpráva za druhou od Jennifer, Chipa a Marka a Sandry z nejrůznějších zpravodajských agentur, a všichni žádali nějaké citlivě vybrané Allisoniny fotky a ujistňovali mě, jak moc potřebují alespoň pár minut mého času. Nakolik bylo citlivé telefonovat ženě, jejíž jediné dítě právě přišlo o život, to vám nepovím.

Všechny jsem je smazala a uvažovala o tom, že vytáhnu telefonní šňůru ze zásuvky, jenže existovala jistá část mého já – ta, která na konci stáhla Charlesovi z prstu snubní prsten –, která věděla, že musím nechat přístroj zapnutý. Její tělo nenašli. Pořád ještě přetrvávala jistá možnost, že došlo k strašlivému omylu. A mohli mi zatelefonovat a uvést informace na pravou míru.

V kuchyni se vznášel nakyslý pach. Šla jsem po čichu až do spížírně a okamžitě určila zdroj. Nadzvedla jsem utěrku přehozenou přes skleněnou mísu a uviděla splasklou hroudu těsta. Na povrchu se vytvořil tenký škraloup a na něm vykvetla zelenomodrá plíseň. Pohled na těsto, zapomenuté a zkažené, jsem neunesla. Taková škoda! Vyklopila jsem těsto do odpadků a po tvářích se mi koulely slzy. Hrouda dopadla do koše s odevzaným žuchnutím.

volný pád

Všimla jsem si na stole lahvičky s oranžovými tabletami a šoupla ji do zásuvky s nepotřebným haraburdím. Kvůli Ally jsem potřebovala mít jasnou hlavu a oči na stopkách.

Ozvalo se klepání a zvuky, jako když někdo vchází do domu. Linda. O chvíli později vrazila do kuchyně s náručí plastových dóz z místního marketu a kupou kastrolů.

„Novinky se šíří rychle,“ prohlásila a bez dlouhých cirátů praštila nádobím o linku.

Ženy z Owl's Creek byly oddané zastánkyně kastrolů s jídlem. Narození, nemoc, tragédie, úmrtí: kastrol jídla pomůže! Když umřel Charles, měla jsem na schodech za dveřmi spoustu kastrůlků a na každém přilípnutý lístek s údaji o obsahu a tvůrkyni jídla. Tuňákové nudle Joan Dohertyové, fazolové překvapení Sue Provencherové, sekaná Diane Beaulieuové, batáty Elaine McNultyové, makaróny s majonézovou omáčkou Kathleen Sullivanové, zapečené brambory se šunkou Holly Parkerové, zapékané penne těstoviny Mary Bianchiové, sýr s chilli Joy Chamberlainové. Trůnily v mojí lednici týdny, až jsem nakonec sebrala síly a vyškrábla je do odpadků, skleněné misky vydrhla hubkou a vrátila je pravým majitelkám.

Chápu, že všechna ta jídla z jednoho hrnce pro mě dotyčné připravily, protože o mě měly opravdovou starost, a byly výrazem soucitu a pozornosti, které jen stěží bylo možné vyjádřit slovy. V tomhle městě jsem ale žila celý život, a tak jsem také věděla, že ženy vedl k jejich počínání i jiný důvod – poněkud méně velkorysý. Nikdy jsem se kastrolového šilenství tohoto společenství neúčastnila, a zřejmě proto jsem těch zatracených hrnců dostala tolik. Aby mi všechny tyhle ženy dokázaly, že jsou lepší než já. A chraň Bůh, kdyby jim člověk jejich skleněnou zapékačskou misku zapomněl vrátit!

„Koupila jsem v obchodě pár věcí,“ řekla Linda a ukázala na tašky na podlaze. Vlasy měla vyčesané, na temeni sepnuté želvovinovou sponou, a prsty se snažila zachytit uvolněné pramínky, které jí splývaly kolem obličeje.

„Klidně bych je vyhodila i s hrnci, ale nesnesla bych, abych přišla s prázdnýma rukama, a ty musíš něco jíst.“

„Díky,“ řekla jsem a myslela jsem to vážně. Linda k ženám s kastrůlky nepatřila. Svému okolí prokazovala laskavost pořád, a ne že by chtěla něco na oplátku. Ona se zkrátka jinak než laskavě chovat neuměla. Pozorovala jsem, jak sáhla do jedné z tašek, vytáhla kus chleba a začala ho bezmyšlenkovitě žvýkat. Vypadala unaveně.

„Spala jsi vůbec?“

Dívám se, jak ukládá kastrůlky do lednice. „Vzala jsem si ty prášky, cos mi donesla.“

„Hodná holka. Chceš další? Můžu zavolat doktorovi. Určitě ti je předepíše i po telefonu.“

Zavrtím hlavou. „To je v pořádku.“

Přikývla. „Kdyby sis to rozmyslela, dej mi vědět. Co ti otravové, volali znovu?“

„Vypnula jsem vyzvánění.“

Linda vytáhla z tašky několik plechovek polévky a uložila je do spížířny. „Dobře jsi udělala.“

„Vidělaš něco?“ zeptala jsem se. „Ve zprávách?“

„Chytila jsem kousek v sedm.“ Natáhla ruku a zasunula pramínek vlasů do spony. „Nezdržovala jsem se až do konce pořadu. Většinu věnovali našemu zpropadenému prezidentovi, jako vždycky.“

Ostražitě jsem na ni pohlédla. Linda vždycky uměla nasadit příšerný kamenný výraz. „Co se děje?“

Znovu si ukousla chleba a žvýkala příliš důkladně. Otálela.

„Lindo. Prosím.“

Namáhavě polkla. „Jim mi ukázal fotku Allison v modrých šatech, cos mu dala. Pro lidi od novin.“

Ally v modrých šatech na slunci. Přikývla jsem.

„Totiž, on jim ji odevzdal, ale tuhle fotku nepoužili.“

Je tohle můj život? Už mi nepatří ani její fotografie. „A jakou tedy použili?“

volný pád

„Ten snímek jsem nikdy neviděla,“ řekla. „Jim tvrdí, že ho museli získat na internetu nebo tak.“ Zmlkla a naklonila se přes stůl. „Stěží jsem ji poznala. Já vím, že jsem ji pár let neviděla, ale stejně. Vypadá... jinak.“

Škubla jsem sebou. „Jak jinak?“

„Zkrátka jinak než Allison. Na fotce byla světloušská a hubená. Já vím, že vždycky bývala malá, ale teď byla *drobná*. Držela nějakou dietu?“

„Nevím,“ řekla jsem tiše.

„Určitě, jinak to není možné. Neříkám, že na té fotce nevypadá báječně, protože opak je pravdou. Vypadá jako filmová hvězda. Když se fotka objevila na obrazovce, prohodila jsem k Jimovi, že tohle nemůže být naše Allison, že? Vypadá tak nobl! Víš, že pracuje pro nějaký časopis a tak, a vždycky byla moc hezká, ale –“ Linda na mě pohlédla a odmlčela se. „Promiň. Neměla bych takhle žvanit.“

Zvedla jsem k ní oči. Přišel čas vyjít s pravdou ven. „Musím ti něco říct.“

„A co?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Od té doby, co umřel Charles, jsem Allison neviděla.“

Svraštila obočí. „Jak to myslíš? Vždyť jsi ji na Děkuvzdání jela navštívit!“

„Jela jsem za sestrou na Floridu. Ally mě nepozvala.“

„Tomu nerozumím. Proč by to udělala? A jak to, žeš nic neřekla? Mohla jsi být o Děkuvzdání u nás!“

„Nechtěla jsem tu věc moc rozmazávat.“ Samozřejmě jsem se cítila trapně. Co jsem to za matku, když mě dcera nechce vidět? Po tom všem, čím jsme si spolu prošly! Zvlášť po tom všem!

„Smutek dělá s lidmi zvláštní věci,“ podotkla Linda a zavržela hlavou. „Ať měla jakýkoli důvod, jsem přesvědčená, že tě nechtěla takhle vyškrtnout ze života.“

„Lindo...“ Při představě, že jí řeknu pravdu, se mi zvedá žaludek, ale jinou možnost nemám. Zašla jsem až takhle daleko a pro další lži nezbyvá prostor. „Když byl Charles už hodně nemocný, ke konci, požádal mě, abych mu – pomohla, jestli chápeš, jak to myslím.“ Linda se tvářila bezvýrazně. „Nechtěl už dál trpět. Chtěl to ukončit. Rozumíš tomu, co říkám?“

Pozorovala jsem, jak jí dochází smysl mých slov. Krátce sebou škubla, pak přikývla a do očí jí vstoupily slzy. „Ach, Maggie!“ hlesla tiše.

Uhnula jsem pohledem. Neměla jsem chuť vidět její obličej, pokud mě odsoudí. „Nechtěla jsem o tom Ally říkat, abych ji nerozrušila.“ Toužila jsem dostat všechno ven jako vysát jed z hadího uštknutí. „Věděla jsem, že si přeje, aby táta žil co nejdéle, a nemyslela jsem si...“ Pokrčila jsem rameny. „Já nevím, co jsem si myslela. Nic jsem jí neřekla, ale stejně to nějak zjistila.“ Linda zavrtěla hlavou, jako by se snažila odvrátit, co přijde.

Zhluboka jsem se nadechla. „Doktor nechal morfinovou pumpu volně položenou. S ním jsme o tom nemluvili – nechtěli jsme, aby se kvůli nám dostal do potíží, nebo nedejbože přišel o licenci – ale zdálo se, že ví, co máme v plánu, a usnadnil nám situaci. Měla jsem za to, že Ally je ještě venku, šla si zaběhat. Charles nechtěl, aby to viděla, a já taky ne. Oba jsme chtěli, aby si myslela, že konec přišel přirozeně. Nevím proč – teď mi to připadá hloupé a kruté z naší strany, že jsme jí nedovolili, aby se rozloučila – ale jako by nás oba zahalila mlha a ani jeden z nás nebyl schopen rozumně uvažovat. Políbila jsem ho, pak otočila kohoutkem a držela ho za ruku, dokud nezemřel. Šlo to rychle. Rychleji, než jsem si myslela.“ Otřela jsem si slzu. „Když jsem se obrátila, Ally stála u dveří.“ Pohlédla jsem před sebe a uviděla tu scénu znovu, jako by se odehrávala právě teď. „Z jejího výrazu bylo zřejmé, že viděla, jak jsem zabila jejího otce.“

Linda se naklonila a pevně mi stiskla ruku. „Podívej se na mě, Maggie.“

volný pád

Zdráhavě jsem k ní zvedla oči. V jejím obličejí jsem viděla jen lásku, starost a laskavost. S úlevou jsem si oddychla. Je to přece Linda – mělo mě to napadnout. Měla jsem jí to říct dávno.

„Tys ho nezabila,“ řekla vlídně. „Pomohla jsi mu.“

Najednou jsem si připadala, jako bych byla Ally nevěrná a hledala útěchu, kterou si nezasloužím. Uvolnila jsem ruku, jako by mě páčila. „Ona to tak nevnímá. V jejích očích jsem jí zabila tátu.“ Vybavila jsem si, jak se tvářila, v jejím výrazu se mísil žal s odporem a pocitem zrady. Takový výraz nechce matka nikdy v obličejí svého dítěte vidět. „Neřekla ani slovo, jen popadla věci a vyběhla z domu. Proto nebyla na pohřbu – ne že by byla tak rozrušená nebo měla chřipku, nebo jaké hlouposti jsem tehdy lidem napovídala. Nešla tam, protože věděla, že jeho smrt mám na svědomí já, a nesnesla pomyslení, že by pobývala v mojí blízkosti.“

„Za Charlesovu smrt může jediné ta zatracená rakovina, která ho požírala zaživa,“ prohlásila Linda. „Tys jen udělala, co od tebe žádal. Viděla jsem, jak trpěl. A viděla to i Ally. To, cos provedla, bylo milosrdné, a v hloubi duše vím, že ona si to uvědomuje.“

Pokrčila jsem rameny. „Já jen vím, že když jsem naposledy pohlédla svojí dceři do očí, viděla jsem v nich nenávist. A teď už se do nich nikdy nepodívám!“ Uvědomění mnou znovu projelo ostře jako šíp. Jak mám dál žít? Jak mi vůbec ještě může tlouct srdce v hrudi, když se cítí tak nenapravitelně rozbité?

„Maggie.“ Linda ke mně přistoupila a sedla si na bobek vedle mojí židle. „Je mi to tak líto... Bože, neumím si představit...“ Jim s Lindou měli tři kluky, všichni se po škole vrátili zpátky do Maine. Nejstarší, Craig, koupil s manželkou dům ve stejné ulici, jako bydlí oni. Ben, prostřední syn, bydlí v Portlandu, hodinu cesty odtud. V jejich domě je každý víkend plno. Proto jsem jí dosud nic neřekla. Věděla jsem, že se nad mojí ztrátou bude velmi trápit, a nechtěla jsem jí působit takovou bolest. „Věděla, že ji miluješ,“ zašeptala. „A ona milovala tebe.“

Byla jsem jí za ta slova vděčná, až na ten čas. *Milovala mě. Já jsem milovala ji.* Byla to minulost. Celý svůj život jsem v tu chvíli vnímala jako minulost.

„Maggie.“ Pátřavě mi pohlédla do tváře. „Nechceš si odpocínout?“

Přikývla jsem. Znalý jsme se už dlouho.

Stiskla mi paži. „Vyprovodím se sama, ale až vstaneš, zavolej mi. Hned jak se probudíš.“

Posbírala po stole prázdné hrnky a položila je do dřezu. „Nádobí nech být,“ dodala cestou ke dveřím. „Mám tě ráda.“

Zaslechla jsem, jak motor při startování střelí, a pak se auto dalo do pohybu.

Linda odjela a já zůstala sama.

Allison

Zastav se.

Dýchej.

Mám za sebou několik hodin stoupání. Dlaně mám poškrábané, kolena rozedřená do krve, sípám a bolí mě záda. Ale stojím nahore. Na vrcholku světa, kdyby se svět nezdál tak vzdálený.

Okolní krajina připomíná potrhaný koberec. Svah je přík-rý a záludný, ale vidím sotva patrné obrysy stezky vinoucí se po úbočí hory. Pokud se po ní vydám, musím dávat pozor, abych se neztratila. Jestli půjdu jinudy, zvyšují pravděpodobnost, že spadnu do skalní průrvy a rozrazím si lebku.

Bílá kost.

Je tolik způsobů, jak umřít.

Plán zní vydat se stezkou.

Dopřeji si doušek vody, první po několika hodinách, a sním polovinu proteinové tyčinky. Kolem se rojí mouchy, ale už se neobtěžuju s odháněním. Po těle mám spoustu zanícených šrá-mů a krvácejících strupů – a soudím, že moc místa, kam bodat, jim nezbývá. Samozřejmě se mýlím. Štípají zkrátka do šrá-mů a strupů, mrchy!

Jemné hučení se vrátilo, tentokrát je hlasitější a neodbyt-nější. Jsem dehydrovaná, ale netuším, do jaké míry. Vím jen,

že si nemohu dovolit omdlít. Upiju další doušek a strčím láhev do tašky. To stačí. Musí. A na nohy. Je čas jít.

Vyrazím. Zdolávám ostré skály s pohybuujícími se vratkými schůdky po straně, šinu se dolů po strmých hřebenech a taška mi při každém kroku naráží do dolní části zad. Pohyb se stává skoro meditativní záležitostí, pomalý přesun z levé nohy na pravou, ustálený sípavý dech, vytrvalé bzučení much kroužících kolem.

A pak to najednou přijde. Vzpomínka, jasná, až se tají dech. Já zapnutá v zimní kombinéze, malé paže a nohy přehřáté pod nadýchanou látkou, pod vlněnou čepicí mě svědí čelo. A můj táta v manšestrákách, vysokých botách a staré lyžařské bundě mě táhne na červených plastových sáních do kopce. Posadil se za mě a prudce nás odstrčil. Řítili jsme se po zledovatělé dráze, svištěli kolem stromů. Pevně mě držel a já pištěla, jak to tak bývá, když člověk prožívá krátký okamžik hrůzy, ale sám je v naprostém bezpečí.

A pak, až příliš brzy, nahradí vzpomínku jiná vize. Táta, vyhublý, nažloutlý a křehký, leží na pohovce, rty má rozpraskané do krve a naléhavě šeptá cosi, čemu jsem nerozuměla. Moje máma příkrčená vedle něj, drží jeho ruce v dlaních a pod očima má tmavé váčky.

Pořád si vybavuji, jaký vztek jsem na ni měla. Dlouhé měsíce potom, co jsem ji viděla, jak otevírá klapku na jeho morfinové pumpě, jsem v sobě nosila zášť jako plamen chráněný miskami dlaní. Ona ho zabila. Vzala mi ho. Bez varování. Dokonce mi ani nedala možnost, abych se s ním rozloučila.

A pak, jako když se probudíte po dlouhé horečce, vztek pomínil a vystřídala ho záplava žalu a lítosti. Jenomže tehdy už bylo příliš pozdě.

Odstrčím obraz tam, kde takové vzpomínky uchovávám. Hluboko dospodu a pryč z dohledu. Teď na to nemůžu myslet. Nemůžu si dovolit přemýšlet o ničem jiném než jak zůstat naživu.

volný pád

Šinu se po hladkém balvanu. Napadne mě, že bych si mohla něco zazpívat. Nebo zarecitovat báseň. Žádnou ale z paměti neznám, a jediné písně, na které se rozpomenu, jsou vánoční kolečky, a ty mi připomínají tátu, zimu a sáňkování z kopce, a vidina otce na sáňkách mě přivádí zpátky k jeho strašlivě hubeným nohám pod vlněnou dekou, voskovité pleti a vzpomínce, jak jsem ucukla, když jsem si uvědomila, že ke mně natahuje ruku. Pozorovala jsem mámu, jak drží jeho dlaně ve svých, a nejvíc ze všeho jsem pocítovala odpor. Nenáviděla jsem se za to. Kromě jiných věcí.

Klopýtnu a ošklivě se natáhnu. Při pádu se silně uhodím do bolavého ramene. „Krucí!“ křiknu do prázdna. Ohlédnu se, abych viděla, o co jsem zakopla. Pahýl stromu.

Blbko, hlupačko!

Dlaně mě štípají a v rameni mi škuje, ale bolest mi rozjasní myšlenky.

Plán zní: Zůstat naživu.

Posbírám se na nohy a vykročím k pěšině. Pomalu. Obezřetně. Do setmění zbývá pár hodin, nanejvýš čtyři. Před setměním si musím zřídit tábořiště. Opatrně střídám nohy a dávám pozor, kam šlapu.

Jakmile dojdu k pěšině, odměním se douškem vody. Zbývá mi však už jen půl láhve, a vedro nepolevuje, třebaže slunce začíná klesat. Hučení v hlavě přešlo v trvalý rachot.

Pospěš si.

Než se pěšina vyrovná, tma zhoustne. Sejdu ze stezky do lesa a dovolím stromům, aby mě pohltily.

Na malé mýtině shodím ze zad tašku a šklubnu sebou. Přejedu si prsty po opuchlinách, které zůstaly po držadlech tašky; kůže je jemná a podlitá krví. Moje tělo je symfonií bolesti a každá jeho část vyjadřuje určitou oktávu.

Obloha je sametově tmavomodrá. Teplota poklesla. Celodenní vedro vystřídal suchý chlad. Zachvějí se a vydolují